

Feil, men, vel at mærke, en Feil til Gavn for Fondens Balance. Jeg tror derfor, at man fuldstændig kan berolige sig med Hensyn til Frygten for, at Fonden ikke skulde balancere. Skulde det vise sig ikke at være Tilfældet, maa man ved en Revision af Lønningslovene fremtidig indskrænke Lønningernes Antal, og skulde det vise sig, at Priserne bleve dyrere, som Erfaringen i de senere Aar har viist til Overflødighed, maa man ogsaa paa anden Maade være forberedt paa at forhøje Lønningerne for at bringe dem i Overensstemmelse med Tidens Krav.

N. Rasmussen: Jeg er temmelig sikker paa, at den ærede Ordfører sagde, at, da Mindretallet allerede nu vilde give af disse Midler til Almuefoolen, var det et yderligere Bevis for, hvor fast man maatte holde paa disse Midler. (Ordføreren: Nei). Den ærede Ordfører sagde „allerede vilde give“, og det maa jeg forvare mig imod; jeg har ikke brugt det Udtryk, og det har ikke ligget og kan ikke ligge i, hvad jeg har udtalt. Det, jeg og Mindretallet stadig har staaet paa, er, at, naar det i Tiden maatte vise sig, at der er en Overflødighed af Midler, som ikke fornuftigvis kunne anvendes, skulle de anvendes til andre Ting, hvor Lovgivningsmagten finder det rigtig. Det er kort og godt det, Mindretallet mener, og jeg i det Mindste vilde være meget betænkelig ved at stemme for denne Lov, hvis der, som den ærede Minister siger, ikke maa modtages Tilskud. Jeg tvivler paa, at der er ret Mange, der vilde laane denne Fond Noget, den næste skulde da være Statskassen, ellers er der Ingen, der vil være Kreditor for denne Fond; jeg er vis paa, at, naar det begynder at hælde med denne Fond, saasnart Fonden begynder at trænge til Penge, er der Ingen, der vil laane den. Det staaer tydelig for mig, at, naar Rigsdagen med nogenlunde Fortrøstning tør gaa ind paa at vedtage denne Lov, saa maa det være under den Forudsætning, at det er Staten, der lønner sine Embedsmænd og saaledes ogsaa disse Embedsmænd, og at det ikke er denne Fond, at Staten afgiver af de Midler, den eier, denne Fonds Midler, til disse Lønninger, og det vil ikke flaa til, hvad den ærede Minister siger, at, dersom det viser sig, at der ikke er Midler nok, maa vi til at knappe af paa Hovedudgifterne f. Ex. paa Lønningerne. Den ærede Minister veed lige saa godt som enhver Anden, at, om vi ogsaa forandre Lønningsloven, gaar der en Række af Aar, henimod en Tiendeaalter, før saadanne forandrede Bestemmelser rigtig komme til at virke, og det vil være en meget daarlig Trøst for Fonden, at der er vedtaget Bestemmelser, som til den og den Tid vilde bevirke mindre Udgifter, medens Fondens daarlige økonomiske Stilling vedbliver. Jeg forstaaer derfor ikke, at den ærede Minister tør paatage sig det Ansvar at stille Fonden saa

blottet, uden at den har Regres enten til den ene eller til den anden Side. Jeg vil i det Mindste ikke være med dertil.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Jeg vil kun sige, at jeg ikke nærer den allermindste Betænkelighed ved at paatage mig dette Ansvar. Jeg er saa fuldt overbevist om, at Fonden kan bære sig, naar man bliver ved, hvad jeg har foreslaaet, at jeg villig skal overtage Garantien i saa Henseende. Men saa maa man rigtignok ikke vedtage et Ændringsforslag, som det ærede Mindretal senere har stillet, og som vi vilde komme til at omtale en anden Gang, det nemlig, at det skal staa enhver frit for at vælge, om han vil lønnes efter de gamle eller efter de nye Regler. Det kan bringe Fonden i meget stor Forlegenhed. Det skal jeg indrømme, og derfor gaar jeg heller ikke ind paa det Ændringsforslag. Men iøvrigt vil det nok vise sig, at Fonden holder Balance, og skulde det i Begyndelsen, da de smaa Kald blive ledige, og flere af dem muligvis kunne overgaa til større Lønninger, under disse Omstændigheder vise sig, at de aarlige Indtægter ikke svare til de aarlige Udgifter, vil det være overordentlig let at raade Bod derpaa. Jeg forsikker det ærede Medlem, at det ikke vil staae den allerringeste Vanskelighed.

Ordføreren (Bloug): Jeg skal ikke forlænge Diskussionen, men kun bemærke, at, hvis jeg skulde være kommen til at sige, at det ærede Medlem (N. Rasmussen) „allerede“ vilde anvende det forventede Overskud, har jeg i alt Fald kun ment, at han tænkte sig det anvendt, og det har han jo udtalt.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

1) Ændringsforslag under Numer 1 til § 1 af Udvælgets Flertal:

Paragrafen ændres saaledes:

„De Midler, som nu ere henlagte til Folketirkens Understøttelse, skulle overensstemmende med de nedenfor givne Regler indbrages i et folkekirkeligt Fond.

U. n. m. I Overensstemmelse hermed forandres overalt: „Fondet til kirkelige Formaal“ til „det folkekirkelige Fond“.

vedtoges med 41 Stemmer mod 11.

2) Ændringsforslag under Numer 2 til § 2 af Rasmussen og Skytte:

I andet Stykke indstyttes mellem den første og anden Sætning følgende:

„Denne Afgift, sammenlagt med de i det